

Warszawa, dnia 16 września 2009 r.

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

Michał Serzycki

DOLiS/DEC – 921/09

dot. DOLiS-440-401/09

D E C Y Z J A

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. 2000 r. Nr 98 poz. 1071 ze zm.) oraz art. 12 pkt 2, art. 22, art. 18 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. ustawy o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku operatora telekomunikacyjnego, z siedzibą w (...) o nakazanie Sądowi Rejonowemu w (...) z siedzibą w (...), udostępnienie danych osobowych Pana X i Pana Y w zakresie ich adresów zamieszkania,

nakazuję Sądowi Rejonowemu w (...), udostępnienie na rzecz operatora telekomunikacyjnego, z siedzibą w (...) danych osobowych Pana X i Pana Y w zakresie ich adresów zamieszkania, przetwarzanych przez ww. Sąd w aktach postępowania sygn. akt (...).

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynął wniosek operatora telekomunikacyjnego z siedzibą w (...), zwanego dalej Spółką, o nakazanie Sądowi Rejonowemu w (...). zwanemu dalej Sądem, udostępnienia danych osobowych Pana X i Pana Y w zakresie ich adresów zamieszkania. W treści ww. wniosku Spółka podniosła, iż prawomocnym wyrokiem z dnia 16 listopada 2004 r.(sygn. akt...) Sąd uznał Pana X i Pana Y winnych uszkodzenia dwóch półkabin telefonicznych stanowiących własność Spółki. Ponadto w ww. wyroku Sąd zobowiązał ww. osoby do naprawienia szkody wyrządzonej Spółce, jednakże do chwili obecnej szkoda nie została naprawiona. Tym samym konieczne stało się podjęcie przez Spółkę działań windykacyjnych wobec ww. osób, do czego niezbędne jest ustalenie adresu zamieszkania skazanych, służące m.in. wezwaniu ich do dobrowolnego spełnienia świadczenia, a w ostateczności określeniu właściwości komornika mającego prowadzić egzekucję. Dalej Spółka podniosła, iż pismem z dnia 5 lutego

2009 r. zwróciła się do Sądu o udostępnienie adresów zamieszkania ww. osób, jednakże Sąd – po uprzednim wezwaniu Spółki do podania podstawy prawnej ww. żądania – pismem z dnia 9 kwietnia 2009 r. odmówił udostępnienia ww. danych osobowych, powołując się na przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557 ze zm.) oraz art. 27 ust. 2 pkt 10 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r., Nr 101, poz. 926 ze zm.), zwanej dalej ustawą, a także wskazał, iż instytucją zajmującą się udzielaniem informacji adresowych jest Biuro Ewidencji Ludności.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie administracyjne, w toku którego ustalił, że:

1. Wyrokiem z dnia 16 listopada 2004 r. (sygn. akt....) Sąd m.in. zobowiązał Pana X i Pana Y do naprawienia szkody wyrządzonej Spółce w terminie 6 miesięcy. Ww. tytuł egzekucyjny został Spółce doręczony. Pan X i Pan Y nie wykonali ww. wyroku.
2. Jak wyjaśnił Prezes Sądu w piśmie z dnia 2 lipca 2009 r. skierowanym do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (znak: A. 19/323/09), cyt.: „(...) Sąd przetwarza dane osobowe Pana X i Pana Y w zakresie adresów zamieszkania ww. osób jedynie na potrzeby postępowania karnego. Wobec tego, że sprawa została zakończona wyrokiem z dnia 16 listopada 2004 r., ostatnie informacje dotyczące miejsca pobytu Pana X pochodzą z dnia 6 lipca 2006 r., a odnośnie Pana Y z dnia 29 grudnia 2004 r. (...)” Spółka nie była stroną postępowania karnego (...).”
3. Spółka pismem z dnia 5 lutego 2009 r. wystąpiła do Sądu o udostępnienie znajdujących się w aktach sprawy sygn. akt adresów zamieszkania Pana X i Pana Y wskazując, iż cyt.: „(...) umożliwi to podjęcie działań windykacyjnych”.
4. Sąd pismem z dnia 24 lutego 2009 r. wezwał Spółkę do podania podstawy prawnej jej ww. żądania pod rygorem odmowy udzielenia informacji o adresach ww. osób.
5. W odpowiedzi na ww. wezwanie Sądu, Spółka wskazała, iż podstawą prawną jej żądania jest art. 23 ust. 1 pkt 5 oraz art. 27 ust. 1 pkt 10 ustawy o ochronie danych osobowych.
6. Pismem z dnia 9 kwietnia 2009 r. Sąd odmówił Spółce udostępnienia danych Pana X i Pana Y w zakresie ich adresów zamieszkania wskazując, iż cyt.: „(...) tytuł egzekucyjny został doręczony pokrzywdzonemu w dniu 22 października 2004 r. Przepisy kodeksu karnego wykonawczego nie upoważniają natomiast sądu do udzielania w takiej sytuacji pokrzywdzonemu informacji co do miejsca zamieszkania skazanego. Upoważnienie takie nie wynika dla sądu również z powołanych w piśmie z dnia 17 marca 2009 r. (data wpływu do sądu) przepisów ustawy o ochronie danych osobowych (...). Natomiast instytucją zajmującą się udzielaniem informacji adresowych jest Biuro Ewidencji Ludności”.

Po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje:

Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), zwana dalej ustawą, określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych osobowych (art. 2 ust. 1 ustawy). W świetle przepisów ustawy Sąd jest administratorem danych osobowych Pana X i Pana Y, bowiem decyduje o celach i środkach przetwarzania tych danych (art. 7 pkt 5 ustawy). Stosownie do brzmienia art. 7 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych pod pojęciem przetwarzania danych rozumieć należy jakiegokolwiek operacje wykonywane na danych osobowych, takie jak zbieranie, utrwalanie, przechowywanie, opracowywanie, zmienianie udostępnianie i usuwanie, a zwłaszcza te, które wykonuje się w systemach informatycznych. Każda ze wskazanych w art. 7 pkt 2 ustawy form przetwarzania danych osobowych powinna znaleźć oparcie w jednej z przesłanek warunkujących legalność procesu przetwarzania danych osobowych, enumeratywnie wymienionych w art. 23 ust. 1 ustawy. Obok i niezależnie od zgody osoby, której dane dotyczą (art. 23 ust. 1 pkt 1 ustawy), przetwarzanie danych osobowych jest dopuszczalne między innymi gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa (art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy), a także gdy jest to niezbędne do wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą (art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy). Za prawnie usprawiedliwiony cel, o którym mowa w art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy, uważa się w szczególności dochodzenie roszczeń z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej (art. 23 ust. 4 pkt 2 ustawy).

Zgodnie natomiast z art. 796 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 ze zm.), zwanej dalej Kpc, wniosek o wszczęcie egzekucji składa się stosownie do właściwości sądowi lub komornikowi. Zaznaczenia przy tym wymaga, iż wniosek o wszczęcie egzekucji składany w formie pisemnej powinien spełniać warunki wymagane dla pism procesowych, wynikające z art. 126 Kpc. W myśl art. 126 § 2 tej ustawy, gdy pismo procesowe jest pierwszym pismem w sprawie, powinno zawierać oznaczenie miejsca zamieszkania lub siedziby stron, ich przedstawicieli ustawowych i pełnomocników oraz przedmiotu sporu, pisma zaś dalsze - sygnaturę akt. Z powyższego wynika zatem, iż niezbędnym elementem wniosku o wszczęcie egzekucji jest oznaczenie miejsca zamieszkania dłużników, wobec których ma być prowadzona egzekucja.

W niniejszej sprawie wierzytelność Spółki w stosunku do Pana X i Pana Y wynikająca z ww. wyroku Sądu z dnia 16 listopada 2004 r. jest niewątpliwie wierzytelnością mającą związek z prowadzoną przez Spółkę działalnością gospodarczą. Spółka prowadzi bowiem działalność na rynku świadczenia usług telekomunikacyjnych, zaś wierzytelność wynikająca z ww. wyroku powstała wskutek uszkodzenia przez ww. osoby kabin telefonicznych stanowiących własność Spółki. Ponadto Spółka niewątpliwie uprawniona jest na podstawie ww. tytułu egzekucyjnego do dochodzenia swej ww. wierzytelności na drodze egzekucji komorniczej, przewidzianej przepisami Kpc. Z kolei z powołanych wyżej przepisów Kpc wynika, iż do wszczęcia egzekucji niezbędne jest wskazanie adresów zamieszkania ww. osób, zatem Sąd bezpodstawnie odmówił udostępnienia Spółce udostępnienia ww. danych.

W ocenie Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych – wbrew stanowisku Sądu – podstawą prawną żądania danych ww. osób jest art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy, bowiem ww. dane są Spółce niezbędne do dochodzenia roszczeń związanych z działalnością gospodarczą.

W niniejszej sprawie doszło zatem do naruszenia przepisów ustawy przez Sąd poprzez odmowę udostępnienia Spółce wnioskowanych danych osobowych.

Wskazać w tym miejscu należy, iż sytuacji, gdy dochodzi do naruszenia przepisów ustawy o ochronie danych osobowych Generalny Inspektor zgodnie z art. 18 tej ustawy, w razie stwierdzenia tego naruszenia, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem, poprzez wydanie określonych nakazów, wymienionych w tym przepisie, w szczególności – stosownie do art. 18 ust. 1 pkt 2 ustawy – nakazuje udostępnienie danych osobowych. Wobec powyższego konieczne stało się sformułowanie nakazu pod adresem Sądu i nakazanie mu udostępnienie na rzecz Spółki danych osobowych Pana X i Pana Y w zakresie ich adresów zamieszkania, przetwarzanych przez Sąd w aktach postępowania sygn. akt

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna. Od niniejszej decyzji – na podstawie art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).